

El PSC torna a primera línia com a referent del bloc constitucionalista

Els socialistes, que s'havien vist queixalats per la diàspora dels sobiranistes i l'ascens de Ciutadans, recuperen terreny perdut en el flanc unionista

Illa, Iceta i Granados, durant la nit electoral | PSC

Una victòria electoral en vots que valida "l'orientació" estratègica del partit. Aquesta va ser la part central de la primera intervenció del primer secretari del PSC, Miquel Iceta, aquest diumenge un cop acabat el recompte de vots. Els socialistes doblen la seva representació al Parlament respecte del 2017 i s'acosten als escons obtinguts fa quinze anys, abans del segon tripartit. L'escenari, però, és ara totalment diferent i, si el PSC ha estat capaç de recuperar posicions després d'una llarga travessia pel desert és per la seva aposta explícita pel votant unionista que advoca per resoldre el conflicte català a través del diàleg "dins de la llei".

"Demano formalment el vot als que van creure en el canvi el 2017", ha repetit en campanya el seu candidat a la presidència de la Generalitat, Salvador Illa, en referència als votants de Ciutadans (<https://www.naciodigital.cat/noticia/215852/illa-sanchez-es-reafirmen-discurs-ciutadans-equiparar-independentisme-odi>). L'objectiu era clar: recuperar el cinturó roig que fa tres anys es va tenir de taronja en el moment més convuls del procés. La jugada li ha sortit bé i el PSC ha tret suc del daltabaix dels de Carlos Carrizosa, que han perdut 30 diputats.

El relat en campanya per part d'Illa s'ha basat en la necessitat de "rescatar" una Catalunya plena de "divisió i odi", que és, segons ell, el que ha alimentat l'independentisme. El candidat ha reiterat les crides a "passar pàgina" del procés, culpable segons els socialistes d'una dècada que han definit com a "perduda". Illa ha evitat projectar la seva estratègia més enllà i concretar què

significa això i s'ha limitat a reclamar "retroament i diàleg", sempre dins del marc constitucional. El *no* a l'autodeterminació i l'amnistia que reclamen des de l'independentisme i que Pere Aragonès planteja com l'ordre del dia de la taula de diàleg es manté inamovible.

[noticiadiari]2/215967[/noticiadiari]

Des que el 2014 amb el Pacte de Granada els socialistes catalans van renunciar definitivament a defensar el dret a decidir, han anat consolidant-se com un partit més homogeni i ancorat al bloc unionista. Inicialment, van arribar a perdre pistonada i van tocar terra al Parlament amb 16 diputats l'any 2015, les primeres eleccions en què Miquel Iceta va concórrer com a candidat. Tres anys després, però, amb l'arribada de Pedro Sánchez a la Moncloa després de la moció de censura, els socialistes catalans van iniciar la remuntada.

Sánchez va protagonitzar el discurs més dur contra l'independentisme en la campanya de les eleccions estatals del 10-N del 2019. En aquella ocasió, el president del govern espanyol va arribar a comparar l'independentisme i la ultradreta (<https://www.naciodigital.cat/noticia/190673/sanchez-tanca-seva-campanya-mes-dura-equiparant-independentisme-ultradreta>), reclamar que els presos completessin tota la condemna i va posar sobre la taula la possibilitat de penalitzar la convocatòria de referèndums. Després d'aquella campanya, en la qual el PSC va perdre 167.000 vots respecte la campanya del 29 d'abril, el PSC va marcar-se com a objectiu aglutinar un centre dreta dispersat després de la implosió de l'espai convergent. Fins ara no ha materialitzat aquesta meta -més enllà de reeditar l'acord amb Units per Avançar- però la caiguda de Ciutadans li ha permès recuperar terreny electoralment.

Els socialistes, però, encara són lluny dels màxims històrics al Parlament, on havien arribat a aconseguir 50 escons el 1999. A més de la fragmentació d'espais polítics que hi ha hagut des d'aleshores, una altra de les raons és la renúncia a recuperar el votant sobiranista, aquell que avalava un PSC que es manifestava amb José Montilla al capdavant darrere del lema "*Som una nació, nosaltres decidim*" quan el TC va retallar l'Estatut. El partit es continua definint com a catalanista, condició que els partits li posen en dubte, però és una realitat que l'aposta és clara pel flanc unionista.

Mentrestant, Iceta veu com els comuns han resistit l'efecte Illa en la banda esquerra no independentista de l'arc parlamentari, seduïnt votants que veuen com el PSOE ha apostat per la seva cara més *business friendly* i defensora de l'*establishment*, com es veu en les pugnes internes a la Moncloa. Amb tot, si l'efervescència de Podem i dels comuns va ser vista inicialment l'any 2015 com una amenaça per als socialistes, ara han constatat que l'espai que ocupen es limita al de l'antiga ICV.

L'efecte Sánchez

Des del nomenament de l'exministre de Sanitat com a candidat dels socialistes (<https://www.naciodigital.cat/noticia/213772/tancat-17-novembre-amb-aval-moncloa-pacte-secret-va-convertir-illa-relleu-iceta>), l'efecte Illa ha acaparat totes les portades. Tot i que no estava previst quan va assumir la carpeta d'un ministeri amb les competències traspassades a les autonomies, l'esclat de la pandèmia ha acabat donant a Illa una visibilitat inesperada del gabinet de Moncloa. La seva posada en escena sòbria i generalment poc procliu a l'estirabot li va fer guanyar punts davant dels ulls del president del govern espanyol. Però en aquesta campanya, el PSC també ha apostat fort per l'efecte Sánchez. El president del govern espanyol ha intervingut en set actes de campanya per reforçar el missatge dels socialistes catalans. També ho han fet bona part dels ministres del PSOE: Iceta, Maroto, Calvo Calviño, Ribera o González Laya.

Entre l'electorat, doncs, ha quallat el missatge que és convenient disposar de dos governs del mateix color a Barcelona i a Madrid per encarar la crisi i per encarrilar el conflicte polític i el PSC ha entrat en escena visibilitzant-se més que mai com un partit d'obediència estatal. Illa ha reivindicat repetidament l'oportunitat de fer "tàndem" amb Sánchez, especialment posant de manifest els xocs per la gestió de la pandèmia entre la Moncloa i la Generalitat dels darrers

mesos, presentant-se com l'única alternativa possible a un executiu independentista a Catalunya.

El PSC ha consolidat aquest 14-F els bons resultats que ja havien obtingut des que el PSOE presideix el govern espanyol. En les dues eleccions espanyoles del 2019 van quedar en segona posició a Catalunya, només per darrere d'ERC, després que el 2015 i en les eleccions generals repetides del 2016 els comuns s'haguessin imposat amb Xavier Domènech al capdavant. L'efecte Sánchez no només ha tingut conseqüències en les eleccions al Parlament. A Barcelona, el PSC va doblar el 2019 regidors i vots en les eleccions municipals respecte dels resultats obtinguts quatre anys enrere.

La presència del PSOE a la Moncloa i l'aposta del PSC per ser el referent del bloc constitucionalista en un moment en què Ciutadans feia aigües han permès els socialistes catalans guanyar les eleccions. Illa insisteix que es presentarà a la investidura (<https://www.naciodigital.cat/noticia/215967/illa-moura-fitxa-presentar-se-investidura-controlar-relat-dels-pactes>), però el seu veto a l'independentisme converteix en missió impossible governar. La seva batalla serà imposar el relat que l'independentisme impedeix avançar i tot apunta que Illa pot veure frustrada la seva arribada a la presidència com li va passar a Arrimadas, que el 2017 va protagonitzar una victòria efímera. Amb la diferència, això sí, que els socialistes continuen mantenint el seu bastió a l'àrea metropolitana, on tenen consolidada una estructura territorial irreductible en les ciutats més poblades. Precisament, allà on ERC assenyala que cal incidir per arrabassar-li, algun dia, la supremacia.

[plantillaeleccions]